

Sygn. akt II K 749/16

1 Ds. 714.2016

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Gluza

Protokolant: Karolina Raszowska

przy udziale prokuratora Jacka Grabonia z Prokuratury Rejonowej w Środzie Śląskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 30 marca 2017 r., 18 maja 2017 r., 29 czerwca 2017r., 07 września 2017r., 17 października 2017r., 28 listopada 2017r. i 04 stycznia 2018r.

sprawy

1. K. W. (1) (W.)

syna W. i E. z d. C.

ur. (...) we W.

oskarżonego o to, że:

I. od października 2015 r. do dnia 09.03.2016 r. w miejscowości M. przy ul. (...), posiadał bez wymaganego pozwolenia trzy sztuki amunicji marki S. (...) (7,62 x 63mm),

tj. o przestępstwo z art. 263 § 2 k.k.:

2. K. W. (2) z. d. S.

córki R. i B. z d. K.

ur. (...) we W.

oskarżonej o to, że:

II. w dniu 31 maja 2016 r. w K. będąc przesłuchiwana w charakterze świadka, uprzednio pouczonej o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań oraz o możliwości skorzystania z prawa do odmowy zeznań, złożyła w sprawie prowadzonej przez funkcjonariuszy Policji z Komisariatu Policji w K. fałszywe zeznania służące za dowód w sprawie o czyn z art. 263 § 2 k.k., co do istotnej okoliczności pochodzenia trzech sztuk naboju marki S. (...) (7,62 x 63 mm) wiedząc, iż naboje te posiadał jej mąż, K. W. (1),

tj. o przestępstwo z art. 233 § 1a k.k.:

orzeka:

I. uznaje oskarżonego **K. W. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, przy czym ustala, że dopuścił się go w okresie od 29 września 2015r. do 09 marca 2016r., tj. popełnienia przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. i za to, na podstawie art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 37a k.k., wymierza mu karę grzywny

w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 zł (dziesięciu złotych);

II. uznaje oskarżoną **K. W. (2)** za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, przy czym dodatkowo ustala, że działała ona z obawy przed odpowiedzialnością karną grożącą K. W. (1), będącego dla niej osobą najbliższą tj. popełnienia przestępstwa z art. 233 § 1a k.k. i za to, na podstawie art. 233 § 1a k.k. w zw. z art. 37a k.k., wymierza jej karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 zł (dziesięciu złotych);

III. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. obciąża oskarżonych K. W. (1) i K. W. (2) kosztami procesu, a w tym zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 389,74 zł tytułem zwrotu wydatków sądowych poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania w sprawie i na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierza im opłaty w kwotach po 300 zł.

UZASADNIENIE WYROKU

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

Oskarżeni K. W. (1) i K. W. (2) są małżeństwem, zamieszkują w M. przy ul. (...).

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego K. W. (1), k. 126v – 127,

wyjaśnienia oskarżonej K. W. (2), k. 127v – 128.

W dniu 09 września 2014r. K. W. (1) uzyskał pozwolenie na posiadanie broni palnej myśliwskiej w celu łowieckim w ilości czterech sztuk. Na tej podstawie oskarżony w dniu 16 września 2014r. dokonał rejestracji myśliwskiego sztucera m-ki B. (...) kal. 30-06 nr fabr. (...).

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego K. W. (1), k. 126v – 127,

decyzja Komendanta Wojewódzkiego Policji we W. z dnia 09.09.2014r., k. 29,

pismo Komendy Wojewódzkiej Policji we W., wraz z załącznikami, k. 136 – 141.

Decyzją z dnia 07 września 2015r. Komendant Wojewódzki Policji we W. cofnął K. W. (1) pozwolenie na broń myśliwską, w związku z prawomocnym wyrokiem skazującym Sądu Rejonowego w Ś. Ś. (1) z dnia 14.04.2015r., sygn. akt II K 332/14. Decyzja wraz z pouczeniem o prawie i sposobie zaskarżenia została doręczona oskarżonemu w dniu 14 września 2015r. i stała się ostateczna w dniu 28 września 2015r.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego K. W. (1), k. 126v – 127,

decyzja Komendanta Wojewódzkiego Policji we W. z dnia 07.09.2015r., k. 28,

pismo Komendy Wojewódzkiej Policji we W., wraz z załącznikami, k. 136 – 141.

K. W. (1) w dniu 30 czerwca 2015r. sprzedał znajomemu myśliwemu P. A. sztucer m-ki B. (...) 30-00 o nr (...). W czasie gdy oskarżony posiadał jeszcze pozwolenie na broń, zdarzało się, że P. A. przyjeżdżał do niego i wspólnie udawali się na polowania.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego K. W. (1), k. 126v – 127,

zeznania świadka P. A., k. 46, 129 – 130,

kserokopia pozwolenia, k. 49 – 52,

pismo Komendy Wojewódzkiej Policji we W., wraz z załącznikami, k. 136 – 141.

K. W. (1) pomimo cofnięcia pozwolenia na posiadanie broni palnej, pozostawił w swoim domu trzy sztuki nabojów sztucerowych m-ki S. (...) (7,62x63 mm).

Dowód:

zeznania świadka M. B., k. 35 – 36, 147v – 148,

zeznania świadka J. S., k. 41 – 42, 128v – 129,

zeznania świadka M. Ś., k. 40, 155v - 156

kserokopia protokołu przeszukania pomieszczeń mieszkalnych, k. 6 – 9,

opinia z przeprowadzonych badań z zakresu broni i balistyki, k. 32 – 33.

W dniu 09 marca 2016r. funkcjonariusz Komisariatu Policji w K. M. B., na zlecenie Prokuratury Rejonowej w Środzie Śląskiej, przeprowadził przeszukanie pomieszczeń mieszkalnych przy ul. (...) w M., w związku z toczącym się przeciwko K. W. (1) postępowaniem karnym w innej sprawie. W czynności tej asystowali funkcjonariusze z Wydziału Kryminalnego K. we W.: M. Ś., A. Ż. i J. S.. Podczas przeszukania pomieszczenia salonu, funkcjonariusz J. S. ujawnił w filiżance znajdującej się w kredensie trzy sztuki nabojów sztucerowych SAKO 30-06 (...) (7,62x63 mm). K. W. (1) na pytanie policjanta M. B. o pochodzenie amunicji, stwierdził że należy do niego, gdyż był myśliwym. Powiedział, że cofnięto mu pozwolenia na posiadanie broni palnej, lecz nie wiedział, że musi zdać również amunicję.

Dowód:

zeznania świadka M. B., k. 35 – 36, 147v – 148,

zeznania świadka M. Ś., k. 40, 155v - 156

zeznania świadka A. Ż., k. 38, 183v – 184,

zeznania świadka J. S., k. 41 – 42, 128v – 129,

kserokopia protokołu przeszukania pomieszczeń mieszkalnych, k. 6 – 9,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego K. W. (1), k. 126v – 127,

częściowo wyjaśnienia oskarżonej K. W. (2), k. 127v – 128,

Po informacji funkcjonariusza Policji, że posiadanie amunicji bez zezwolenia stanowi przestępstwo, K. W. (1) oświadczył, że u myśliwego którym był zawsze zawieruszy się amunicja i najwyżej powie „że to nie jego i że P. u niego zostawił”. Gdy M. B. szukał kopert aby zabezpieczyć amunicję, oskarżony chwycił nagle leżące na stole naboje, poszedł z nimi do kuchni, gdzie wrzucił je do worka i powiedział policjantowi że chciał mu pomóc.

Dowód:

zeznania świadka M. B., k. 35 – 36, 147v – 148,

zeznania świadka M. Ś., k. 40, 155v - 156

zeznania świadka A. Ż., k. 38, 183v – 184,

zeznania świadka J. S., k. 41 – 42, 128v – 129.

W tym samym dniu K. W. (1) skontaktował się z P. A. i w obecności K. W. (2) prosił go aby ten zeznał, że amunicja znaleziona przez policjantów stanowi jego własność, na co ten się nie zgodził.

Dowód:

zeznania świadka P. A., k. 46, 129 – 130,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego K. W. (1), k. 126v – 127,

częściowo wyjaśnienia oskarżonej K. W. (2), k. 127v – 128.

W toku dochodzenia prowadzonego przez Policję nr RSD 409/15, a nadzorowanego przez Prokuraturę Rejonową w Środzie Śląskiej, sygn. 1 Ds. 1154/15, K. W. (2) została wezwana w charakterze świadka. Podczas przesłuchania w dniu 31 maja 2016r. oskarżona, została pouczone o prawie do odmowy złożenia zeznań oraz o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. K. W. (2) nie skorzystała z prawa do odmowy złożenia zeznań i przedstawiła okoliczności dotyczące pochodzenia trzech sztuk naboju marki SAKO, ujawnionych podczas przeszukania przez funkcjonariuszy Policji. Zeznała ona niezgodnie z prawdą, że była to amunicja należąca do ich znajomego P. A., który kilka dni przed wizytą Policji był u nich w domu. Stwierdziła, że po tym jak odszedł on od stołu i wyszedł z domu, znalazła w miejscu gdzie siedział trzy naboje i włożyła je do szklanki w szafie. Dodała, że znajomy nie był wtedy ubrany na polowanie i nie wie dlaczego przyjechał z amunicją. Oświadczyła, że nie wie dlaczego nie poinformowała męża ani P. A. o znalezieniu naboju.

Dowód:

protokół przesłuchania świadka K. W. (2) z dnia 31.05.2016r., k. 43 – 44,

częściowo wyjaśnienia oskarżonej K. W. (2), k. 127v – 128.

Oskarżony K. W. (1) ma 43 lata, zaś K. W. (2) ma 40 lat. Posiadają na utrzymaniu troje dzieci. Prowadzą wspólnie gospodarstwo rolne uzyskując łącznie około 4.000 zł miesięcznie.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego K. W. (1), k. 126v – 127,

wyjaśnienia oskarżonej K. W. (2), k. 127v – 128,

notatka urzędowa na podstawie art. 213 § 1 k.p.k., k. 63.

K. W. (2) nie była karana sędownie za przestępstwa. K. W. (1) był uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej z dnia 14.04.2015r. sygn. akt II K 332/14 za przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. na karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby, oraz środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego.

Dowód:

informacja z K., k. 74, 94, 133,

informacja z K., k.75 – 76, 97 – 99, 134 – 135.

Oskarżony K. W. (1) nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że ujawniona podczas przeszukania amunicja nie stanowi jego własności. Dodał, że została ona znaleziona przez jego żonę na fotelu, na którym około dwóch dni wcześniej siedział ich znajomy P. A., będący myśliwym. K. W. (1) oświadczył, iż marka amunicji wskazuje na to, że została ona pozostawiona właśnie przez P. A., zaś sam takowej nie używał tylko tańszą czeskiej produkcji, której marki nie pamięta.

Oskarżona K. W. (2) nie przyznała się do zarzucanego jej czynu, wskazując że złożyła prawdziwe zeznania. Wyjaśniła, iż dzień przed przeszukaniem Policji znalazła trzy naboje pod siedzeniem fotela, na którym wcześniej siedział P. A. i schowała je do kieliszka w szafce. Dodała, że nie mówiła nikomu o tym fakcie, gdyż nie wiedziała, że posiadanie amunicji jest zabronione.

Ponadto Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Ustalenia stanu faktycznego sąd poczynił w oparciu o zeznania świadków M. B., J. S., M. Ś., A. Ż. i P. A.. Dając im wiarę, sąd miał na uwadze przede wszystkim to, że na poszczególnych etapach postępowania, przedstawili oni znane im okoliczności sprawy w sposób spójny i konsekwentny; sąd nie dopatrył się jakichkolwiek przesłanek wskazujących na to aby podali oni nieprawdę. Również bezpośrednia ocena świadków na rozprawie nie dostarczyła podstaw do podważenia ich wiarygodności. W ocenie sądu, żaden ze świadków uczestniczących w przeszukaniu pomieszczeń należących do oskarżonych nie miał interesu aby nieprawdziwie przedstawić zaistniałą sytuację, a w tym bezpodstawnie obciążyć oskarżonych. Wręcz przeciwnie opisane przez tych funkcjonariuszy Policji zachowanie K. W. (1), po ujawnieniu amunicji i jego początkowe przyznanie się do tego, że stanowi ona jego własność, pozostaje zgodne z zasadami doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania.

W zakresie dokonanych ustaleń faktycznych, sąd oparł się ponadto na dowodach o charakterze materialnym, wymienionych w pierwszej części uzasadnienia. Sąd dał im wiarę jako w pełni wypełniającym wymogi stawiane takim dowodom oraz nie znajdując żadnych podstaw do podważenia ich wiarygodności.

Odnosząc się z kolei do wyjaśnień oskarżonych K. W. (1) i K. W. (2) sąd wziął je pod uwagę jedynie w tym zakresie, w jakim dawały się pogodzić ze wskazanymi powyżej dowodami. Sąd uznał, że pozostałe okoliczności przedstawione przez oskarżonych nie zasługują na uwzględnienie i stanowią wyłącznie wyraz przyjętej przez nich linii obrony.

Dokonując oceny przedstawionych powyżej dowodów, sąd uznał, że sprawstwo i wina oskarżonych K. W. (1) i K. W. (2) w zakresie zarzucanych im czynów nie budzą wątpliwości.

K. W. (1) zrealizował swoim zachowaniem wszelkie znamiona występku z art. 263 § 1 k.k. Oskarżony posiadał bowiem bez wymaganego zezwolenia amunicję, na co wskazuje ekspertyza ujawnionych w jego mieszkaniu naboje. Ustalając, że to K. W. (1) był osobą posiadającą przedmiotową amunicję, sąd miał na uwadze oświadczenie złożone przez niego policjantom dokonującym przeszukania. Wskazał on bowiem kategorycznie, że amunicja stanowi jego własność i pochodzi z czasów gdy miał zezwolenie na broń myśliwską i nie wiedział, że powinien ją zdać. Okolicznością która potwierdza wskazany fakt, jest także to, że ujawnione naboje były tego samego kalibru co sztucer posiadany uprzednio przez oskarżonego. Przypisując K. W. (1) popełnienie przestępstwa z art. 263 § 1 k.k., sąd miał na uwadze to, że ewentualna nieświadomość bezprawności posiadania przez niego amunicji bez zezwolenia, była nieusprawiedliwiona. Sąd dokonał modyfikacji w zakresie opisu czynu zarzucanego oskarżonemu, ustalając że oskarżony posiadał amunicję bez zezwolenia w okresie od dnia 29 września 2015r., tj. od dnia następującego po dniu, w którym decyzja o cofnięciu pozwolenia na broń stała się ostateczna.

Ustalając popełnienie przez oskarżoną K. W. (2) przestępstwa z art. 233 § 1a k.k., sąd nie miał jakichkolwiek wątpliwości co do tego że zrealizowała ona wszelkie znamiona strony przedmiotowej i podmiotowej wskazanego występku. Z przeprowadzonych w toku postępowania dowodów wynika jednoznacznie, że oskarżona w dniu 31 maja 2016r. będą przesłuchana w charakterze świadka, uprzednio pouczone o odpowiedzialności karnej za składanie

falszywych zeznań oraz możliwości skorzystania z prawa do odmowy zeznań, złożyła fałszywe zeznania, służące za dowód w sprawie karnej o czyn z art. 263 § 2 k.k. Oskarżona zeznała bowiem nieprawdę co do istotnej okoliczności pochodzenia trzech sztuk naboju marki S. (...) (7,62x63 mm). Wiedząc iż naboje te posiadał jej mąż K. W. (1), podała ona fałszywie że była to amunicja należąca do ich znajomego P. A., który kilka dni przed wizytą Policji był u nich w domu. Na powyższe wskazują nie tylko zeznania samego P. A. i zeznania funkcjonariuszy Policji uczestniczących w przeszukaniu, którzy przytoczyli oświadczenie K. W. (1), że amunicja stanowi jego własność. Przemawia za tym także zachowanie samej oskarżonej, która w czasie ujawnienia naboju przez policjantów, w żaden sposób nie próbowała wytłumaczyć ich pochodzenia. Zdaniem sądu, gdyby rzeczywiście było tak, że K. W. (2) dzień przed przeszukaniem znalazła amunicję na fotelu, na którym siedzieć miał P. A., to od razu powiedziałaby o tym policjantom. Przebywała ona bowiem w sąsiednim pomieszczeniu i bez problemu mogła złożyć stosowne oświadczenie, czego jednakże nie uczyniła. Przypisując oskarżonej popełnienie zarzucanego jej czynu, sąd uzupełnił jego opis, ustalając dodatkowo, że działała ona z obawy przez odpowiedzialnością karną grożącą K. W. (1), będącego dla niej osobą najbliższą.

Czyny popełnione przez oskarżonych były umyślne i zawinione, nie zachodziły okoliczności wyłączające winę ani bezprawność.

Sąd wymierzając kary oskarżonym K. W. (1) i K. W. (2) baczyl na dyrektywy wskazane w art. 53 k.k., uwzględniając stopień zawinienia i społecznej szkodliwości ich czynów, a nadto cele zapobiegawcze i wychowawcze, która to kara winna wobec nich osiągnąć. Mając na uwadze okoliczności popełnionych przestępstw, jak i właściwości i warunki osobiste oskarżonych, sąd przy zastosowaniu art. 37a k.k., uznał za zasadne wymierzyć im kary po 300 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł. Zdaniem sądu kary te pozostają sprawiedliwymi sankcjami za popełnione przez oskarżonych czyny, w których znajdują odzwierciedlenie przedstawione powyżej dyrektywy wymiaru kary.

W pkt III wyroku, sąd obciążył oskarżonych kosztami procesu w równych częściach i wymierzył im opłaty sądowe w wysokości przewidzianej ustawą.

SSR Radosław Gluza